

Jumalan nöyryys

Fil. 2:1-11

1. Jos siis on jotakin **kehotusta Kristuksessa**, jos jotakin **rakkauden lohdutusta** ja **Hengen yhteyttä**, jos jotakin **sydämellisyttä ja laupeutta**,
2. tehkää minun iloni täydelliseksi, niin että olette **samaa mieltä**, että teillä on **sama rakkaus** ja olette **sopuisat ja yksimieliset**.
3. Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian vuoksi, vaan **pitäkää nöyrästi toista parempana** kuin itseänne.
4. Älkää katsoko vain omaa parastanne vaan myös toisten.
5. Olkoon teillä se **mieli**, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.
6. Hänellä oli **Jumalan muoto**, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla **Jumalan kaltainen**

7. vaan **tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon**. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin **olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen**.

8. Hän **nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen** kuolemaan asti, aina **ristinkuolemaan asti**.

9. Sen tähden **Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman**,

10. niin että **jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen**, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla,

11. ja **jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra**.

Mikä on suurinta?

Mikä on suurinta ihmisessä? Mikä on suurinta Jumalassa? Mikä tekee rakastamisen ja sovussa yhdessä elämisen uskovien kesken mahdolliseksi? Mikä tekee ihmisestä sydämellisen ja lohduttavan?

Ihmisen suuruus

Muistan kouluajalta, miten suhtautumisemme opettajimme muuttui vuosien varrella. Alemmilla luokilla ihailimme opettajia, jotka kertoivat hauskoja juttuja ja muutenkin pyrkivät olemaan oppilaiden suosiossa. Oli eräs opettaja, joka kokonaiset kahdeksan vuotta opetti meille sekä kristillistä uskoa että psykologiaa. Hän oli pappi, joka oli sitä ennen toiminut vankilassa pastorina. Hänen opetustyyhinsä oli kuivaa, mutta asiallista ja tinkimättömään totuudellisuuteen pyrkivää. Hän oli mieheksikin ruma, joten alemmilla luokilla hänen suosionsa oli nolla lukemissa. Mutta kun siirryimme lukioon (joka oli saman koulun jatketta) muiden opettajien arvostus alkoi kovaa vauhtia romahtaa, mutta tämän pastori – Oiva Virkkala nimeltään – nousi arvoon arvaimattomaan. Syy oli yksinkertainen: Näimme, että hän oli aito nöyryydessään. Jos hän ei jotain asiaa tiennyt, hän kertoi sen aina avoimesti ja sanoi yrittävänsä selvittää sen seuraavaan tuntiin mennessä. Hänen suuruutensa oli hänen nöyryydessään. Kuvaavaa on, että kun ylioppilaaksi valmistumisestamme oli kulunut 50 vuotta, niin luokkakokous lähetti edustajansa laskemaan kukat juuri tuon opettajan haudalle.

Inhimillinen nöyryys

Mutta mitä sitten on aito inhimillinen nöyryys. Edellä mainitsemani ja syvästi kunnioittamani opettajani määritteli sen näin: "Nöyryys on itsensä oikein arvioimista ihmisten ja Jumalan edessä." Nöyryys ihmisten edessä voi ilmetä lujutena ja peräänantamattomana niin kuin Lutherin nöyryys, kun hän seisoj valtioväivillä ja häntä vaadittiin hylkäämään opetuksensa. Hän lausui nuo kuuluisat sanansa: "Tässä seison enkä muuta voi." Hän ei suostunut kumoamaan opetuksiaan, koska ne perus-

tuivat Jumalan kirjoitettuun sanaan. Mutta samainen Luther oli kuin maan mato Jumalan pyhien kasvojen edessä. Hän tunnusti ainoaksi pelastukseksi Kristuksen täytetyn työn Golgatalla ja ainoaksi pelastustiekseen Jumalan käsittämättömän suuren armon.

Suurinta Jumalassa

Mutta mikä mahtaa sitten olla suurinta Jumalassa? Ajatellessamme Jumalan ominaisuuksia Johanneksen kirjeestä nousee kaksi lausetta: "Jumala on valo" ja "Jumala on rakkaus". Jumalan suunnaton suuruus, Hänen kaikkivaltiutensa, Hänen iankaikkinen voimansa, Hänen ääretön viisautensa ja hyvyytensä, Hänen pyhyytensä ja armollisuutensa voidaan kaikki tiivistää ilmaisuun kirkkaus. Jumala on kunniansaan täydellinen kirkkaus. Mutta missä sitten Jumalan kirkkaus loistaa meille kaikkein ilmeisimmin ja väkevimmmin? Se loistaa Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa Golgatan ristillä. Se loistaa Jumalan täydellisessä nöyryydessä Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Siksi taivaallisen ylistyksen keskuksessa on teurastettu Karitsa, jota samalla nimitetään Juudan Leijonaksi. Jumalan rakkaus Kristuksen Golgatan uhrissa tulee olemaan pelastettujen ikuisen ylistyksen kohde.

Jumala on rakkaus

Suurinta Jumalassa on Hänen nöyryytensä! Kun sanotaan, että Jumala on rakkaus, se merkitsee samalla, että Jumalan Pyhän Kolminaisuuden persoonat ovat toisiinsa sellaisessa suhteessa, että sitä kuvaa parhaiten ilmaisu alamaisuus ja nöyryys ja kahden muun persoonan korottaminen.

Rakkauden olemushan on siinä, että henkilö asettuu toisen alapuolelle ja korottaa toista. Ilman nöyryyttä ei ole mitään todellista ja aitoa rakkautta. Pyhässä Kolminaisuudessa Jeesus korottaa Isää ja on kaikessa alamainen Isälle: "*Isä on suurempi kuin minä... minä teen kaikessa Lähettäjäni tahdon*". Mutta Jeesus korottaa myös Pyhää Henkeä sanoessaan, että Pyhän Hengen tulo on tärkeämpi opetuslapsille kuin Hänen fyysinen läsnäolonsa. Mutta toisaalta Pyhä Henki kirkastaa Jeesusta ja avaa Isän rakkautta meille. Edelleen Isä antoi Pojalle kunnian niin kastehekellä kuin kirkastusvuorella ja lopulta, jokainen kieli on tunnustava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.

Jumalan olemukseen kuuluu siis nöyryys. Jumalan suuruus näkyy Hänen tulemisessaan pieneksi. Hänen tulemisessaan ihmiseksi, sikiämisessään Pyhästä Hengestä neitsyen Marian kohtuun ja syntymiseen likaiseen eläinsuojaan ja kärsimiseen rikollisten kanssa Golgatan ristillä. Jumala on rakkaus ja rakkauden olemukseen kuuluu nöyryys, sillä rakkaus lähestyy aina alhaalta käsin ja korottaa rakkautensa kohdetta.

Kenosis - itsensä tyhjentäminen

Jakeessa 7 Jeesuksen nöyryytymisestä käytetään ilmaisua: Hän tyhjensi itsensä Jumalan muodosta ja otti orjan muodon. Käytetty kreikan kielinen sana *kenosis* on tullut varsinkin liberaalisti Raamattuun suhtautuvissa piireissä tarkoittamaan sitä, että "lihansa päivänä" Kristus oli erehtyvä ihminen, joka esitti virheellisiä lausuntoja. Hänen sanoihinsa ei siksi ole luottamista, koska hän oli inkarnaatiossa pannut syrjään jumalallisen kaikkietävyytensä ja erehtymättömyytensä. Mutta tämä Paavalin sana on ymmärrettävä ja tulkittava muiden asiaa koskevien Uuden testamentin kohtien valossa ja mukaisesti, ennen kaikkea niiden, joissa Jeesus puhuu itsestään.

Hän sanoi uudistuvasti puhuvansa vain sitä, Isä Jumala ilmoitti hänelle ja antoi hänelle puhuttavaksi (Joh. 7:17; 8:26-29, 38). Hänen sanansa eivät koskaan katoa, vaan ovat iäti pysyvää ja kestäväää sanaa (Joh. 8:46; Matt. 24:35). Paavalin mukaan Jeesuksessa Kristuksessa "asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti", ja hänessä ovat "kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytyinä" (Kol. 2:9,3). Nämä apostolin sanat, jotka ovat kirjoitetut vain vähää aikaisemmin kuin Filippiäiskirje, osoittavat, että hän ei tarkoittanut Kristuksen "itsensä tyhjentämisellä" jumaluudesta ja jumalallisesta tiedosta luopumista. Sen täytyi tarkoittaa vain, että hän oli ihmisten silmissä tavallisen miehen kaltainen kuitenkin ilman syntiä. Hänen jumalallinen voimansa tuli kuitenkin näkyviin uudistuvasti hänen teoissaan.

Jeesuksen herruus ja nöyryys

Kun viimeisellä aterialla Jeesus pesi opetuslastensa jalat, Hän ei vain antanut omilleen esimerkkiä nöyryydestä, vaan osoitti samalla, että nöyryys on syvintä Jumalan olemuksessa. Se on rakkauden lähde. Jeesuksen asettuminen opetuslasten jalkojen juureen ja niiden lian peseminen – normaalisti se oli orjan työtä – ei merkinnyt sitä, että Jeesus olisi jotenkin luopunut herruudestaan. Johannes 13 kuvaa tilanteen näin:

Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä, ja että hän oli lähtenyt Jumalan luota ja oli menevä Jumalan luo. Hän nousi ehtoolliselta, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesuastiaan, rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja kuivasi ne vyötäisillään olevalla liinalla. (Joh. 13:3-5)

Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvollisia pesemään toistenne jalat. (Joh. 13:13-14)

Jeesus tiesi että Hänen käsissään on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän tiesi, että Hän on Herra. Mutta juuri tämän herruutensa Hän ilmaisi nöyryydellään. Nöyryys on Jumalan suuruutta.

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesus paistoi opetuslapsilleen kaloja ja tarjoili niitä leivän kera Tiberiaan järven rannalla. Mutta Jeesuksen nöyryys ei pääty tänne maan päälle. Hän itse kuvaa toista tulemistaan toisessa häävertauksessaan näin:

Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. Autuita ovat ne palvelijat, jotka heidän Herransa tullessaan tapaa valvomasta. Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan, käyden itse palvelemaan heitä. (Luuk. 12:36-37)

Karitsan hääaterialla taivaan kirkkaudessa palvelee ja tarjoilee jälleen itse Herra Jeesus Kristus.

Ihmisen ylpeys

Ihmisen syvin syntisyys näkyy hänen ylpeydessään, halussaan nousta muiden yläpuolelle, halussa painaa muut alleen. Meille on myös erittäin vastenmielistä nöyryyttäminen. Jos joku vielä julkisesti saattaa meidät häpeään, emme helposti anna sitä hänelle anteeksi.

Uskovalle ihmisellekään nöyryminen ei ole helppoa. Tie Jumalan valtakuntaan voi kulkea vain "ahtaan portin kautta" ja sehän merkitsee, että joudumme kohtaamaan tuskallisella tavalla totuuden omasta ylpeydestämme, rakkaudettomuudestamme, kateudestamme, halustamme voittaa toiset, itsekkyydestämme, himoistamme, saastaisuudestamme ja monista kipeistä lankeemuksistamme. Vain Jeesuksen Golgatalla vuotaneessa uhriveressä on syntiemme anteeksiantamus. Mutta vain parannukseen nöyryvät pääsevät siitä osalliseksi.

Mutta uskovissakin ylpeys nostaa kerta toisensa jälkeen päätään. Jumala joutuu joskus nöyryyttämään meitä tosi kipeillä tavoilla. Mutta kun Jumala nöyryyttää omiaan, Hän tekee sen suuresta rakkaudestaan, jotta Hänen omansa pääsisivät maistamaan jotain Hänen olemuksensa rakkaudesta. Suurempaa lahjaa kuin aidon nöyryyden tuskin voimme tässä ajassa saada.

Johannes Kastajan nöyryys

Loistava esimerkki Raamatun lehdillä ihmisten nöyryydestä oli Johannes Kastaja, kun hänen opetuslapsensa huomasivat tuskallisella tavalla, että ihmiset vetäytyivät Johanneksen julistuksen piiristä Jeesuksen luo. Mikä oli Johanneksen vastaus näille opetuslapsilleen:

Te itse olette todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään. Mies, jolla on morsian, on sulhanen. Sulhasen ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti sulhasen äänestä. Tämä minun iloni on tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. (Joh. 3:28-30)

Mielenkiintoista on se, mitä Jeesus totesi tästä Johanneksesta vähän myöhemmin, kun Johannes oli jo vankeudessa:

Totisesti minä sanon teille: vaimoista syntyneiden joukosta ei ole noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän. (Matt. 11:11)

Johanneksen suuruus oli hänen nöyryydessään.

Asemamme yhteisöissä

Tekstimme ei puhu ainoastaan nöyryydestä suhteessa Jumalaan, vaan myös suhteessa toisiin ihmisiin. Yhteiskunnallinen järjestys ei merkitse samaa kuin arvojärjestys. Jumala on tehnyt meistä kaikista erilaisia, antanut meille erilaiset lahjat ja myös erilaiset tehtävät. Ihmisen arvo ei määräydy hänen tehtävänsä tai asemansa mukaan, vaan sen perusteella kuinka paljon Jumala meitä Kristuksen uhrissa rakastaa.

Meidän on kuitenkin tärkeää tietää ja tunnustaa oma paikkamme ja asemamme kulloisessakin yhteisössä ja suhteessa toisiin ihmisiin. Ylpeys etsii arvostusta itselleen aseman perusteella. Nöyryys löytää arvostuksen palvelun perusteella. Ei ole väärin, jos toiset ihmiset antavat meille arvostusta – sehän on rakkauden osoitusta. Meidänkin tulee osoittaa toisille arvostusta. Jeesus opettaa tien aitoon arvostukseen. Se on nöyryyden ja palvelun tie. Saat ja itse asiassa sinun tuleekin tavoitella suuruutta, mutta tie siihen on vain palvelun tie. Vain nöyrät löytävät suuruuden. Ylpeydelle aseman menettäminen koituu häpeäksi, sillä siinä paljastuu hänen todellinen luontonsa. Häpeän olemushan on siinä, että ihmisen pahuus tulee sekä hänelle itselleen että muille ihmisille julkiseksi.

Häpeä ja syyllisyys

Suluissa todettakoon, että häpeän ja syyllisyyden ero on siinä, että syyllisyys nousee siitä, kun ihminen tajuaa tehneensä jotain väärin. Häpeässä taas on kysymys siitä, että ihminen tajuaa olevansa paha. Sekä syyllisyys että häpeä voivat olla yksilön sisäisiä tunteita tai sitten ne voivat ilmetä julkisia yhteisön edessä. Molemmat asiat liittyvät sikäli toisiinsa, että ihmisen perisyntyisyys tekee hänet enemmän tai myöhemmin tietoiseksi omasta perus pahuudestaan ja vie hänet tuntemaan häpeää silloinkin kun hän ei välttämättä ole edes tehnyt mitään erityistä pahaa. Sama perisyntyisyys vie hänet kyllä sitten lankeemuksiin ja synteihin, jotka herättävät hänessä syyllisyyttä.

Vapautus häpeästä ei nouse siitä, että ihmiselle vakuutetaan, että hän loppujen lopuksi on aika hyvä, ei hänellä ole mitään erityisyyttä häpeään. Vain se, joka saa kätkeä koko olemuksensa Jeesuksen hänen sijastaan kärsimään häpeään, voi päästä vapaaksi häpeästä niin Jumalan kuin sitten myös ihmisten edessä. Häpeästä vapautettu Herran oma ottaa kiitokset ja arvostuksen vastaan ja suuntaa sen välittömästi suoraan Herraan Jeesukseen. Syytöksiä ja arvostelua kohdatessaankin hän voi viedä kaikki asiat suoraan Herralle. Hänen ei tarvitse pönkittää omaa arvoaan asemallaan, koska hän tietää arvonsa riippuvan kokonaan Jeesuksen rakauden suuruudessa. Syyllisyydestään hän taas pääsee vapaaksi tunnustamalla ja hylkäämällä rikkomuksensa ja saamalla ne anteeksi päivittäisessä parannuksessa Jeesuksen uhrikuolemaan turvaten.

Alentuminen ja korotus

Jakeita 6-11 voisi kuvata viivalla, joka kulkee ensin hyvin alas syvälle pisteeseen, johon on merkitty risti. Sitten viiva nousee ylös korkeuksiin. Jeesuksen alentuminen oli Hänen aktiivista toimintaansa. Ristillekin Hän kulki omasta tahdostaan eikä suinkaan olosuhteiden pakottamana niin kuin jotkut kuvittelevat. ”Jeesusta ei pitänyt ristillä naulat, vaan Hänen rakkautensa syntisiin ihmisiin.”

Mutta ristin käännekohdasta lauseen subjekti eli tekijä muuttuikin: Isä Jumala korottaa Jeesuksen, Isä antaa hänelle kaikkein korkeimman nimen mitä voi olla, ihmisyyden ruumiissaan saanut Kristus korotetaan Jumalan valtaistuimelle. Hän hallitsee ja odottaa sitä, kun Hänen vihollisensa asetetaan Hänen jalkojensa astinlaudaksi. Isä sanoo: *”Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi”*. (Hepr. 1:13)

Vielä ei ole toteutunut se, mitä jae 11 lupaa: *Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra*. Se tulee tapahtumaan sinä suurena päivänä, jona kaikki kansat kootaan Jeesuksen eteen viimeisellä tuomiolla. Silloin Jeesuksen verellä puhdistetut, pelastetut ihmiset antavat Hänelle kunnian ja ylistyksen Hänen ihmeellisestä armostaan ja pelastusteostaan, josta he olivat päässeet osallisiksi. Ne taas, jotka torjuivat Jeesuksen kutsun ja joutuvat omien syntiensä täydellisen oikeudenmukaisena tuomiona kohtaamaan ikuisen kadotuksen tuskan, polvistuvat myöskin Jeesuksen edessä ja tunnustavat Hänen herruutensa ja sen, että he saivat oikeudenmukaisen tuomion. Sekä pelastetut että kadotetut tunnustavat Jeesuksen Herraksi.

Jälleen tässäkin ihmeellisessä tilanteessa Jeesuksen nöyryys paljastuu suhteessa Isään. Hän suuntaakin saamansa korotuksen Isään ja korottaa kaiken olemuksensa Isän kunniaksi. Jeesuksen käsittämättömän syvä nöyryys paljastaa sen suunnattoman rakkauden, jolla Hän rakastaa Isää.

Kun meillä on tällainen Jumala?

Kun meillä on tällainen Vapahtaja ja tällainen Isä, niin mitä johtopäätöksiä meidän tulee siitä tehdä? Pietari kehottaa meitä ottamaan aseeksemme saman mielen, joka on Jeesuksella Kristuksella: *Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, ottakaa tekin aseeksenne sama mieli - sillä se, joka on kärsinyt lihassa, on lakannut synnistä - ettette enää eläisi tätä lihassa vielä elettävää aikaa ihmisten himojen, vaan Jumalan tahdon mukaan.* (1. Piet. 4:1-2)

Jos katsot vierelläsi istuvaa, saatat ajatella olevasi ainakin hiukan parempi kuin hän. Jos sinulla on kiusaus tehdä niin, niin suuntaa katseesi Kristukseen. Niin Pyhä Henki osoittaakin, että sinun vierustoverisi onkin sinua parempi. Niin pääset pienen askeleen nöyryyden suuntaan. Kun sitten kuulet tuon kanssaveljen tai kanssasisaren mielipiteen jostain asiasta, et heti ensimmäiseksi ajattele, että sinä tiedät paremmin. Voit pysähtyä kuuntelemaan tuota veljeäsi tai sisartasi ja huomaatkin ehkä, että meillähän on sama Herra, joka haluaa suunnata mieleemme samaan suuntaan aitoon yhteisymmärrykseen. Jokainen askeleesi tiellä aitoon veljesrakkauteen kulkee aina Golgatalle asti nöyrytyneen Jeesuksen katselun kautta. Sieltä loistaa rakkaus sinuun ja myös vierellä olevaan veljeesi tai sisareesi.

Esimerkki nöyrästi palvelevan rakkauden vaikutuksesta

Yoi'ichiro Iseki oli alun perin erään Yamaguchin läänissä arvostetun suvun pääatalon isäntä.

Kun tapasin (pastori Ei'ichi Itoo) hänet ensi kerran, hän oli sairas ja oli jo sairastanut kokonaiset seitsemän vuotta. Hänestä huokui korkean koulutuksen tuoma jalostuneisuus. Mutta oli ihmisen tausta millainen tahansa, ihminen on heikko synnin houkutusten edessä. Raamatussa sanotaan, että himo synnyttää synnin ja synti kuoleman. Alkoholien, seksin ja rahan ahneuden kiusauksiin ei auta paraskaan koulutustausta tai syntyperä. Ihminen sortuu niihin kuin alas vierivä pallo.

Kuulin, että Iseki oli nuorena ollut erittäin komea mies, jota geishat suosivat. Niin hän sortui syvälle ilotalojen haureuden harjoitukseen, jota pidettiin vielä noihin aikoihin asiaan kuuluvana. Mutta sellainen elämäntapa johti sairauksiin. Kun siis tapasin hänet, hän oli jo pitkään sairastellut vanha mies ja oli joutunut syvälle köyhyyteen. Hänellä oli vaimo ja kolme lasta, mutta kyvyttömänä heitä elättämään pienessä asunnossa asuva perhe oli joutunut sosiaalihuollon varaan, joka ei ollut lähimainkaan nykyistä tasoa. Suvun varakkaat jäsenet olivat pitkään kyllä auttaneet perhettä taloudellisesti. Mutta suku oli kyllästynyt hänen jatkuviin rahapyyntöihinsä ja oli hylännyt hänet sosiaalihuollon varaan. Tämä taas oli synnyttänyt miehessä syvän vihan ja katkeruuden sukulaisiaan kohtaan ja niitä kohtaan, joille hän oli aiemmin tehnyt palveluksia, mutta jotka olivat sitten hänet hyljänneet. Päivät päästään hän oli elänyt purkamalla katkeruuttaan ja kiukkuaan muita kohtaan. Sen seurauksena lopulta kukaan ei halunnut häntä enää tavata ja hän joutui syvään yksinäisyyteen kaikkien hylkäämänä.

Tällaisessa tilanteessa aivan hänen naapuristossaan asunut lämminhenkinen miesopettaja Kei'ichi Ogura, joka oli kristitty, kävi päivittäin aamulla kouluun mennessä tervehtimässä ja

kyselemässä sairaan tilaa ja toivottamassa hänelle Jumalan siunausta. Koulusta palatessaan hän jälleen kävi kyselemässä Isekin vointia. Näin tapahtui lähes joka päivä, vaikka hän ei ollut Isekin sukulainen vaan ventovieras. Kun näin oli jatkunut puolisen vuotta, Iseki alkoi ihmetellä, miksi Ogura osoitti hänelle, sairaalle ja omaisuutensa menettäneelle ja sukunsa hylkäämälle miehelle. Aina silloin tällöin opettaja Ogura toi Isekin perheelle myös jotain pientä syötävää tuliaisiksi käytyään oppilaittensa kanssa luokkaretkillä. Tällaisesta ystävällisyydestä Iseki tuli kovin iloiseksi ja alkoi kysellä, mistä tuollainen ystävällisyys mahtoi juontaa juurensa. Iseki sai selville, että Ogura oli kristitty ja kävi joka sunnuntai kirkossa.

Tällainen oli tilanne, kun Ogura eräänä päivänä tuli luokseni ja kertoi, että eräs Iseki niminen sairas mies hänen naapurustossaan osoitti mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan, ja pyysi minua käymään hänen luonaan.

Kun menin Isekien yhden huoneen asuntoon, tapasin miehen vuoteen omana. Siitä alkoivat käyntini heillä. Juttelimme kaikkea ja kuuntelin Isekin elämän tarinaa. Annoin hänelle Raamatun ja selitin, miten pelastus löytyy Jeesuksen ristin rakkaudesta. Kun kirkossa oli erityiskokous, kävin vierailevan puhujan kanssa Isekin luona ja tämä puhuja puolestaan jakoi sanaa hänelle. Lisäksi vein miehelle viikoittain jotain hyvää hengellistä luettavaa, sillä hyvän koulutuksen saaneena hän ymmärsi luettua. Toisinaan kävin julistusmatkoilla ja niiltä lähetin Isekille aina kortin, jossa kerroin, että rukoilen hänen toipumistaan, niin että hänkin pääsisi käymään jumalanpalveluksissa.

Noin vuosi jatkuin näin. Sitten eräänä päivänä käydessäni Isekin luona, hän pyysi, voisiko hän saada kasteen ja tulla seurakunnan jäseneksi. Lisäksi hän esitti toivomuksen, että kaste voitaisiin suorittaa kirkossa, vaikka hän olikin vuoteeseen sidottu. Siihen aikaan ei ollut helppo vuokrata autoa. Mutta ihmiset huomasivat, miten Isekissa oli tapahtunut muutos.

Tuli sitten kastepäivä. Ogura ja muut nostivat Isekin peittojen sisällä rattaille ja vetivät ratat kirkkoon ja kantoivat hänet sisään. Niin siellä suoritettiin kaste ja hänestä tuli seurakunnan jäsen. Kotona hänen vuoteensa yläpuolelle ripustettiin teline, jolle asetettua Raamattua ja muuta hengellistä kirjallisuutta hän saattoi lukea makuullaan. Hän eli rukouselämää. Hänessä tapahtunut muutos tuli yhä ilmeisemmäksi.

Kerran Hoofun tuli Kimura niminen pastori. Hän tuli evankelioimiskokouksemme vierailevaksi puhujaksi. Pyysin häntäkin tulemaan kanssani Isekin luokse jakamaan hänelle sanaa ja rukoilemaan hänen kanssaan. Niin hän lähti ja avasi Isekien kodissa Raamatun ja jakoi Isekille Herran armon sanaa. Sitten Iseki sanoi pastorille kyyneliin asti iloisena: ”Olen äärimmäisen kiitollinen, että kaukaa tulitte Hoofun kirkkoa palvelemaan ja vieläpä minuakin katsomaan. Kovin mielelläni antaisin pastorille lahjan kiitokseksi, mutta niin kuin näette, olen köyhä eikä minulla ole mitään annettavaa. Siksi haluaisin kiitokseksi laulaa pastorille virren, josta kaikkein eniten pidän. Itse asiassa viettäessäni huonoa elämää lauloin paljon kaikenlaisia renkutuksia. Mutta nyt en niitä laula, mutta aina herätessäni ja levolle käydessäni laulan paria virttä.”

Niin Iseki alkoi laulaa:

”Kun nostan silmäni taivaalliseen kotiini,
kyynelsilmiini loistaa paiste.”

Olin yllättynyt siitä, miten kauniilla äänellä hän lauloi. Hän selitti, että nuorena hän oli soitellut pianoa ja lauleskellut huvinaan.

Nyt hän oli köyhä, mutta taivaallista kotimaata katsellessa ajalliset murheet väistyvät ilon tieltä. Tämä virsi sopi juuri tämän sairaan miehen tilanteeseen. Toisessa säkeistössä sanotaan:

”Herra torjuu tämän maailman viholliset,
eikä minun tarvitse pelätä tulisia nuolia.”

Taivaallisiin suuntautuva Herran oma saa olla turvassa.

Kolmannessa säkeistössä sanotaan:

”Lyökööt vain huolen laineet,
satakoon vain murheet!”

Neljäs säkeistö:

”Sille, joka on nousemassa kohti taivaallista kotia,
nuo eivät mitään voi.”

Viides säkeistö:

”Olen matkalla Herran asuntoon, johon myrskyt eivät lyö,
siellä saa väsynyt sielu ikuisen levon.”

Nämä kaikki viisi säkeistöä laulettuaan Iseki kääntyi kiittämään pastori Kimuraa, jonka silmistä valuiivat kyynelvet.

Kun kävelimme kapeata kujaa kohti kirkkoa ja siellä odottavaa iltakokousta, pastori Kimura sanoi minulle:

”Olipa suurenmoinen potilas. Vaikka tapasin hänet ensi kertaa hänen kasvojaan katsellessani, mietin, että hänessä oli jotain tuttua. Nyt tajuan, hänhän muistutti erästä taulussa näkemääni säteileväkasvoista Jeesusta.”

Totesin siihen, että todellakin hän on nyt säteilevän näköinen, mutta aiemmin, kun hän kantoi katkeruutta, hänen olemuksensa oli ollut aivan erilainen.

Siihen pastori Kimura sanoi sellaista, mitä en hevin unohda:

”Toden totta, evankeliumi muuttaa ihmisen!”

Seitsemän vuotta katkeruuden vallassa elänyt Iseki kastettiin siis kahdeksantena vuonna. Sairastelu jatkui siitä vielä kuusi vuotta. Joka kerta, kun seurakunnan jäsenet kävivät häntä katsomassa, hän lauloi heille kiitokseksi jonkun virren, josta hän erityisesti piti. Näin hän antoi todistuksen Herrasta, niille, jotka kävivät hänen luonaan. Sitten hän pääsi Herran luo. Vaikka olisi vuoteeseen sidottu, voi todistaa Herrasta, jos sydän on suuntautunut taivaalliseen majaan.

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt Jeesuksen luo? Ellet vielä, Hän lähestyy sinua alhaalta päin, nöyrällä sydämellä, vaikka onkin kirkkauden Herra. Hän pyytää sinulta sitä, että nöyrtyisit tunnustamaan oman ylpeytesi ja taipuisit Hänen eteensä, sillä Hän tarjoaa sinulle ”elävää vettä”, joka tyydyttää sydämesi syvimmän ikävän.

Jos jo tunnet Vapahtajan, Herra kutsuu sinutkin nöyryyteen ja alhaalta käsin palvelemaan muita, jotta seurakunnan ykseys syvenisi ja mahdollisimman moni saisi kuulla evankeliumin ristillä kuolleesta mutta ylösnousseesta Kristuksesta.